

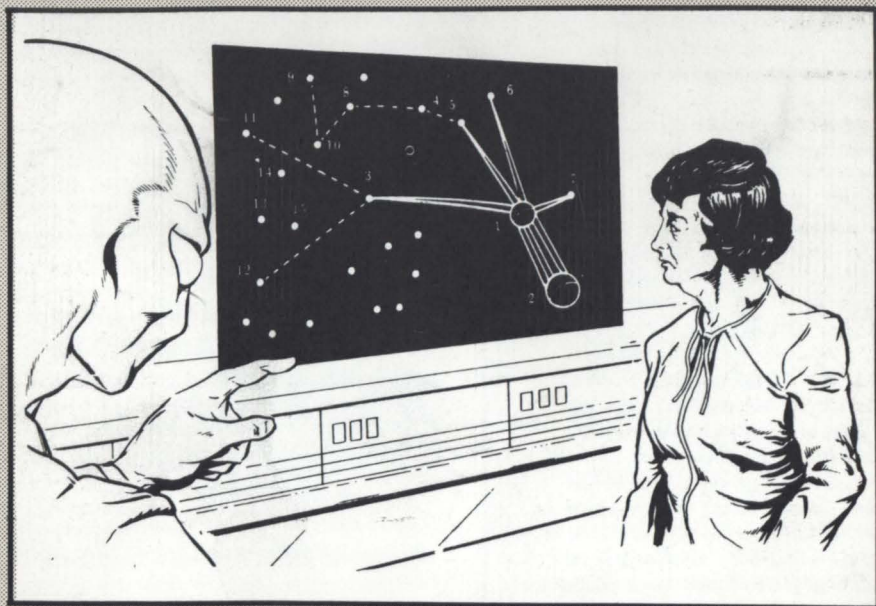
INFORMATION

NR. 5 1982

Väggkarta för UFO:s

eller vilse bland

STJÄRNORNA?

Det är idag drygt 20 år sedan det amerikanska äkta paret Barney och Betty Hill upplevde sin remarkabla rymdresa med ett UFO. Men än idag är deras resa i universum föremål för ufologers och astronoms intresse. En av dem som försökt utreda vilka stjärnor Betty Hill såg under sin UFO-resa är Marjorie Fish. Den här skissen visar, enligt Marjorie Fish, UFO-skeppens väg till jorden.

Se sidan 7

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att te ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

UFO-Information

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

UFO-Information vid ett vägskäl	3
Demonen i Dover	4
Äkta UFO-karta eller vilse?	7
Cigarr-UFO över Sao Paulo	13
UFO över Vidöstern	14
Karlssons i Kvill vana UFO-observatörer	17
Vad USA-regeringen vet om UFO:s	19
1978 — ett livligt UFO-år	21
Den ökande enstöringen	24
Din inre förmåga är större än du tror	26
UFO-landning i Brasilien	27

UFO-Information

Missa inte UFO-Informations pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in 35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

UFO-Information vid ett vägskäl...

Vad är det som driver människor att söka på olika sätt, t ex genom att forska i något speciellt ämne eller läsa allt de kommer över i något som intresserar dem? Frågan kan som allt tolkas på olika sätt. Jag gör det på mitt sätt. Jag tror, att det som driver människor att söka och leta är nyfikenhet och önskan att få veta sanningen eller delar därav, ty den totala sanningen är svår för att inte säga omöjlig för oss människor att nå.

Man kan komma fram till sanningen på många olika sätt. En matematiker ser den genom matematik, och detta är för honom den rätta vägen, medan en religiös person ser samma sanning i religionen.

Vi som intresserar oss för ufologi vill också nå fram till sanningen, och för oss är den naturligaste vägen att gå via UFO. Och visst går det bra, eftersom vi ser på tingen med andra ögon än den religiöse eller matematikern. Det spelar ingen roll, vilket ämne eller vilken intresseriktning vi har. Alla vägar leder till sanningen, även ufologin!

UFO-Information har nu existerat i tretton år och i stort sett, enbart återberättat UFO-händelser som inträffat såväl inom som utanför landets gränser. Vi har läst de mest fantastiska berättelser om upplevelser med dessa UFO och deras besättningar, och visst är det intressant. Men handen på hjärtat: fattas det inte någonting ändå? Blir det någon

lösning på problemet? Närmar vi oss knuten i själva ufologin? Ingalunda! Man får ingenting gratis här i livet, det är åtminstone min bistra erfarenhet, och jag tror att de flesta håller med mig om detta.

Vi på redaktionen tycker, att tiden är mogen för, skall vi säga, lite mera avancerad läsning i ämnet. Självfallet kommer vi även i fortsättningen att återge UFO-händelser, men vi ämnar också ta upp saker som kan vara av värde, om man vill gå djupare in i ämnet. Vi kommer att beröra människans inre möjligheter att utveckla sig. Vi vill också behandla närliggande ämnen, t ex 'Den nya tidsåldern' och överhuvudtaget paranormala fenomen. Detta gör, att vi måste utöka antalet sidor i tidningen. Till att börja med sker det med ytterligare fyra sidor. Vi välkomnar också bidrag i form av artiklar från våra läsare liksom egenupplevda händelser.

Jag tror inte, att det i längden är meningsfullt att endast sitta och läsa UFO-rapporter. Med tiden kommer varje människa att vilja gå vidare, och för den skull ämnar vi försöka hjälpa till genom att förmedla den kunskap vi har och kan skaffa fram från andra källor.

För att få det att gå ihop ekonomiskt hoppas vi på er, våra läsare. Rekvirera tidningar från oss och dela ut dem till sådana personer ni tror kan vara intresserade eller sänd deras adress till oss. Vi ombesörjer då

utsändandet av tidningen. Självfallet blir vi glada, om ni kommer ihåg oss med en extra slant. Postgirot är som vanligt 84325-0 UFO-Information. Vi har investerat i en hel rad nya maskiner men saknar ändå en del nödvändiga hjälpmedel.

Vårt senaste tillskott är en komplett dataanläggning, vilket underlättar adresshanteringen. Kom ihåg att det mesta måste skötas här från redaktionen! Vi är sannerligen

DEMONEN I DOVER

av Jerome Clark

Antingen det nu rör sig om en UFO-varelse eller en legendarisk varelse ur folktron, så svär fyra Massachusetts-tonåringar på att vad de sett verkligen har inträffat.

Dover ligger 24 km sydväst om Boston. Trots att skogen står tät och husen ligger flera hundra meter från varandra, är staden knappast en plats där man väntar sig att få möta en märklig varelse, som är okänd för vetenskapen - men detta är precis vad fyra tonåringar påstår att de upplevde under ett dygn i april 1977.

Den bisarra händelsen inleddes klockan 22.30 den 21 april, när tre 17-åringar, Bill Bartlett, Mike Mazzocca och Andy Brodie, körde norrut på Farm Street. Bartlett, som satt bakom ratten, fick syn på något som kröp omkring på en låg mur av lösa stenar vid vänstra sidan av vägen. Vid första anblicken trodde han att det var en hund eller en katt - men när hans strålkastare lyste rakt emot varelsen såg han, att det var något som han aldrig tidigare sett eller ens hört talas om.

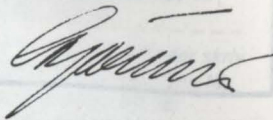
Figuren vände långsamt på huvudet och stirrade rakt in i strålkastarskenet, och de två stora, runda ögonlockslösa ögonen lyste kraftigt 'som två orangefärgade glaskulor'. Huvudet, som vilade på en smal hals, var stort och vattenmelonformat. Det var lika stort som resten av kroppen. Med undantag av det stora huvudet, var varelsen mycket spensligt byggd, med långa och smala armar och ben och stora händer och fötter. Huden var hårlös och persikofärgad och verkade vara sträv ('som vått sandpapper', uppgav Bill senare för undersökarna).

Figuren, som inte var längre än 120 cm, liknade en baby med långa armar och ben. Den hade trevande klättrat omkring längs stenmuren, där dess händer grep runt stenarna, när bilens strålkastare överraskade den.

Olyckligtvis sågs inte varelsen av någon av Bills kamrater. Mike tittade ut mot sin sida av vägen och Andy satt i baksätet och pratade med honom. Observationen varade endast några få

inte överbemannade. Tar man bort en person, finns ingen kvar och då förstår var och en att rationalisering är den enda möjliga vägen.

Hjälp till att sprida budskapet om 'nya' UFO-Information och värva prenumeranter! Då bidrar du till att göra tidskriften ännu bättre.

sekunder, och innan Bill hann säga något hade de passerat platsen. Mike och Andy berättade emellertid för undersökarna, att deras kamrat hade verkat uppskrämd. Först var de skeptiska, men Bills tydliga ångslan tvingade dem att ändra uppfattning.

-Jag så gott som flög efter det jag hade sett den, berättade Bill för Bostontidningen Real Paper. -Jag tog det där gatuhörnet i 110 km/tim vilket är ganska snabbt. Jag sade till mina kompisar: -Säg ni det där? De svarade: -Näe, beskriv det. Det gjorde jag och de sade: -Åk tillbaka. Åk tillbaka' och jag svarade: -Aldrig i livet. När man får syn på något sådant där, har man ingen lust att stanna kvar och se efter vad det kommer att göra.

-De fick mig slutligen att åka tillbaka och Mike lutade sig ut genom sidorutan och ropade: -Come on, varelse! Jag sade: -Vill du sluta upp med det där? Andy skrek: -Jag vill se dig!

Men varelsen var borta. Bill släppte av sina vänner och åkte hem. Han var märkbart uppskakat när han kom in genom dörren och hans far frågade honom vad som var fatt. Unge Bartlett berättade sin story, sedan drog han sig tillbaka för att rita en skiss av vad han sett.

Under tiden skulle en annan tonåring råka ut för varelsen, vilken undersökaren Loren Coleman senare skulle kalla the Dover Demon.

Omkring midnatt lämnade John Baxter, 15, sin flickvän Cathy Cronins hem vid södra änden av Millers High Road i Dover och promenerade uppför gatan på sin väg hem. En halvtimme senare och 1,5 km därifrån såg han någon som närmade sig. På grund av att figuren var ganska kort, antog John att det var hans bekant, M G Bouchard, som bodde vid gatan. John ropade: -M G, är det du?

Han fick inget svar. Men John och figuren fortsatte att närma sig varandra tills den senare slutligen stannade. John stannade även han och frågade: -Vem är det? Himlen var mörk och mu-

len och han kunde endast se en skugglik form.

Han tog ett steg framåt för att se bättre men då rusade figuren iväg åt vänster, sprang nedför en grund, skogbevuxen ravin och upp på motsatta höjden. När den sprang kunde John tydligt höra ljudet av dess steg mot de torra löven.

John följde efter varelsen nedför sluttningen, stannade sedan upp och tittade tvärs över ravinen. Varelsen - nu kunde John se att det inte var något han tidigare sett - stod i silhuett ca nio meter bort, med sina fötter omslutande överdelen av en sten flera fot från ett träd. Den lutade sig mot trädet, med båda händernas långa fingrar omfamnande trädets stam (vilken var 20 cm i diameter) som för att stödja sig.

Varelsens kropp påminde John om en apas, med undantag av dess mörka 'åttaformade' huvud. Ögonen, två ljusare punkter i mitten på huvudet, tittade rakt mot honom och han började nu känna sig påtagligt illa till mods. Då han insåg att han aldrig sett eller hört talas om någon varelse av detta slag och då han fruktade för vad den skulle komma att göra härnäst, drog han sig sakta tillbaka uppför sluttningen. Hans hjärta bankade och han gick mycket snabbt nedför gatan till korsningen vid Farm Street. Där fick han lift av ett par som passerade förbi i sin bil. De körde honom hem.

Så snart han kommit fram gick han in, och i likhet med Bill Bartlett, vars berättelse han sade sig inte ha hört, ritade han en skiss av vad han sett.

Dagen därpå berättade Bill Bartlett om sin upplevelse för sin bästa vän Will Taintor, 18. Och denna natt - omkring midnatt - fångade

Taintor själv en flyktig glimt av varelsen.

Han körde hem Abby Brabham, 15, när mötet inträffade. När de passerade längs Springdale Avenue fick Abby syn på något i skenet från strålkastarna vid vänster sida av vägen. Detta 'något' var en varelse som stod på alla fyra, vänd mot bilen. Dess kropp var smal och apliknande. Huvudet var stort och avlångt utan näsa, öron eller mun. Kroppen var också hårlös och huden var brungul eller beige till färgen. Ansiktspartiet runt ögonen var ljusare och ögonen glödde med en grön färg. Abby vidhöll att detta var fallet, till och med efter det att undersökarna berättat för henne att Bill Bartlett uppgett att ögonen var orange.

Will fick endast en hastig blick av varelsen och fick intrycket av något med ett stort huvud och gulbrun kropp, med frambenen i luften. Han kunde inte säga vad det var, men det var ingen hund.

Abby, som var ordentligt uppskakat, uppmnade honom att öka farten, så att de kunde komma därifrån. I likhet med John Baxter verkade hon vara rädd för vad varelsen kanske skulle komma att göra härnäst.

Will uppgav att det var först efter det att de lämnat platsen bakom sig som han mindes Bills iakttagelse. Hans egen varseblivning var så kort, att han antagligen inte skulle ha ägnat den någon som helst uppmärksamhet om inte Abby hade varit med honom. Han bad henne beskriva figuren, varvid han ställde vilseledande frågor om särdrag i varelsens utseende, som han visste inte var sanna, i syfte att väga hennes berättelse mot Bartletts (vars upplevelse han inte hade be-

Figuren vände långsamt på huvudet och stirrade rakt in i strålkastarskenet. De två stora ögonlockslösa ögonen lyste kraftigt som två orangefärgade glaskulor.

rättat för henne). Abby höll dock fast vid vad hon sagt.

Den 28 april besökte Loren Coleman, som då bodde i närbelägna Needham, Dover Contry Store, där en butiksanställd, Melody Fryer, berättade för honom om Bill Bartletts iakttagelse och skiss. Hon lovade att ge honom en kopia, och två dagar senare lämnade hon honom några teckningar. Dagen därpå intervjuades Bartlett av Coleman. Den 3 maj förhörde han Baxter och Brabham och den femte pratade han med Taintor.

Strax efter detta anslöt sig Walter Webb, Aerial Phenomena Research Organization, Joseph Nyman, Mutual UFO Network och Ed Fogg, New England UFO Study Group till undersökningarna. Trots att ingen av vittnena rapporterat något UFO i samband med **the Dover Demon**, fäste sig ufologerna vid varelsens påtagliga likhet med humanoida varelser som emellanåt förekommer i samband med UFO-observationer.

Undersökarna intervjuade också vittnenas föräldrar, vilka sade att de trodde på historierna. Herr och fru Bartlett sade att deras son är 'mycket ärlig och öppen' och inte tillhör den typ av människor som njuter av att spela spratt. Mrs Baxter anmärkte att hennes son 'aldrig hittat på några historier' - hon menade antagligen att han aldrig hittar på historier som han sedan påstår vara verkliga händelser; hans far berättade för en reporter att hans son skriver science fiction. Men han ifrågasätter ändå inte Johns ärlighet. John bekräftade, att han är science fiction-entusiast, men tillade att detta inte hade något att göra med hans rapport.

Will Taintors far och mor accepterade båda hans historia. Hans far ansåg att Will och Abby hade tagit ett vanligt djur för varelsen; modern däremot trodde mer på att de verkligen sett något riktigt okänt.

Alice Stewart, som äger marken närmast platsen där John Baxter påstått sig ha sett varelsen, sade att hon varken sett eller hört något ovanligt natten ifråga. Hennes hundar, som hade befunnit sig inomhus vid tidpunkten för den rapporterade iakttagelsen, hade inte givit ett ljud ifrån sig.

Polischefen i Dover, Carl Sheridan, lämnade goda vitsord om unge Bartlett och beskrev honom som ett 'trovärdigt vittne'. Skolrektorn Richard Wakely sade åt Coleman: -Jag tror inte att dessa ungdomar hittat på historien. De är inga bråkstakar - utan helt vanliga studerande. En polistjänsteman förklarade: -Först tänkte jag be ett av vittnena att lämna över vad det nu var som han rökte, men jag känner alla fyra och vet att alla anser dem vara pålitliga.

Den 25 april, fyra dagar efter den första iakttagelsen, råkade Robert Linton, lärare i naturvetenskap, höra Bill Bartlett diskutera sin upplevelse med några klasskamrater. Senare utfrågade honom Linton om den, och ynglingen för-såg honom med en komplett redogörelse och ritade en skiss på varelsen. (Bartlett är en skicklig konstnär och är medlem i Bostons Copley Art Society). Linton, som sade att Bill sagt honom

att upplevelsen 'skrämdde livet ur honom', accepterade berättelsen på grund av den unge mannens goda rykte.

Den enda negativa kommentaren kom från en av Bills lärare. -Om jag fick välja ut någon som skulle kunna tänkas hitta på något i denna stil, sade han, så skulle det bli Bartlett. Han beskrev ynglingen som rastlös och frustrerad. Läraren, som ville vara anonym gjorde flera andra uttalanden, som senare undersökningar visade vara antingen osanna eller endast delvis sanna.

På grund av att denne individ var den enda person, som vi fått fatt i, som hade en ofördelaktig inställning gentemot detta vittne, och emedan denna skilde sig så markant från alla andras uppfattningar, gjorde undersökaren Webb (samme forskare som först intervjuade Barney och Betty Hill) följande uttalande: -Vi tycker att lärarens motiv verkar mindre trovärdiga. Orsaken till varför vi anser detta vara fallet har att göra med saker som inte kan avslöjas utan att lämna ut lärarens identitet.

Forskarna var speciellt imponerade av Bartlett och av Abby Brabham, som helt framt förklarade: -Jag vet att jag såg varelsen och jag struntar i vad som händer!

Är **the Dover Demon** en bluff? Undersökarna kom fram till att detta är möjligt men tvivlar på att detta är den riktiga förklaringen. Det finns inget i vittnenas förflutna som tyder på att de är skämtare men mycket tyder däremot på att de är ärliga, uppriktiga personer.

Webb: -Ingen av de fyra nyttjade narkotika eller alkohol vid tiden för hans eller hennes iakttagelse. Ingen av de inblandade i detta fall sökte upp någon tidning eller polisen för att publicera sina påståenden. I stället var det så, att iakttagelserna gradvis läckte ut. Slutligen bör tilläggas att varken tonåringarnas föräldrar, högskolerektorn, läraren i naturvetenskap eller andra vuxna i Dover vars kommentarer erhållits trodde att **the Dover Demon** var en påhittad historia, vilket antyder att ungdomarna verkligen såg 'någonting'.

När det gäller möjligheten av att vittnena utsattes för någon annans trick, verkar denna högst osannolik, i huvudsak på grund av att det strängt taget är omöjligt att tillverka en verklighetstrogen 'demon' av det slag som beskrivits.

Men om nu demonen är verklig, vad är den då för något? En UFO-varelse? Kanske - men enligt Ted Bloecher, som har samlat över 1500 rapporter om UFO-piloter åt Center for UFO Studies, har inget exakt likadant någonsin tidigare rapporterats.

Å andra sidan kanske demonen tillhör en ras märkliga varelser, som av Cree-indianerna i östra Kanada kallas Mannegishi. Mannegishi, skriver Sigurd Olson i sin bok Listening Post, antas vara 'småfolk med runda huvuden utan näsor, vars enda syfte i livet är att driva gäck med vandringsmän. De små varelserna har långa smala ben, armar med sexfingerade händer, och de bor bland stenarna i forsarna ...

Källa: FATE, mars 1978.
Översättning: Sören Andersson

"Äkta" UFO-karta

eller vilse i universum?

Av Allan Hendry

Översättning: Sievert Siggelsten

UFO-forskarna Ted Bloecher och David Webb har samlat mer än 300 avgivna fall av bortföranden genom UFOs i sin omfattande samling av närkontakter av tredje graden. Fyrtiotvå av dessa inträffade före 1961, året för det omtalade bortförandet av Barney och Betty Hill.

Varför har denna två decennier gamla händelse ständigt förblivit föremål för kontroverser? Svaret finns i en karta avsedd för navigering, en karta som enligt några förespråkare visar varifrån UFOs kommer och som fru Hill 'kom ihåg' att hon såg ombord på ett UFO. En ny astronomisk upptäckt kastar inte bara nytt

Betty Hill har idag, drygt 20 år efter sin resa med ett UFO genom universum, gett upphov till en förnyad debatt i ufolog- och astronomkretsar.

ljus över ämnet utan visar sig i själva verket utgöra grunden för menings-skiljaktigheterna.

Detaljerna i makarna Hills upplevelse blev inte helt kända förrän båda hypnotiserats av Bostonpsykiatern Benjamin Simon, som försökte komma åt den minnesförlust de lidit av under två år efter upplevelsen. Fram till dess hade makarna Hill endast kunnat komma ihåg, att de hade sett en farkost närma sig 30 meter ifrån dem. Endast Barney, som använde kikare såg människoliknande varelser, som stirrade ut genom farkostens fönster. Under hypnosen framkom emellertid att UFOt landat och att dess besättningsmän tagit dem med sig in i farkosten.

Efter att ombord på UFOt ha underkastats kroppslig undersökning, fann Betty att hon samtalade med den förmodade ledaren för den människoliknande besättningen. (Barney befann sig då i ett annat rum).

Betty frågade varifrån han kom. Ufonauten visade en karta med 'prickar' utspridda överallt. En del var små som knappålshuvuden. Andra var stora som en femtioöring. Och det fanns linjer ... som gick från en punkt till en annan. Det fanns en stor cirkel och från den utgick en mängd linjer ... han sade, att de grova linjerna var resvägar. Linjerna ledde till platser som de besökte emellanåt. Och han sade, att de streckade linjerna var expeditioner ..

Betty ville, att han skulle peka ut sin 'hemmahamn'. Han svarade med att fråga, var hon befann sig på kartan. När Betty skrattande svara-

de, att hon inte hade någon aning om den saken svarade han: -Om du inte vet var du befinner dig, finns det ingen möjlighet för mig att berätta varifrån jag kommer'.

Dr Simon uppmanade Betty att rita stjärnkartan på ett papper. Betty svarade, att hon inte var så bra på att rita, men Simon gav henne efter hypnosen ett förslag att hon skulle försöka skissa kartan senare. Två år efter det hon sett kartan, ritade den 44-åriga kvinnan tolv sammanbundna stjärnor och ännu fler fristående. (Hon förklarade att det fanns fler av de senare än vad hon kunde placera eller komma ihåg). Ett fotografi av hennes skiss fanns i John G Fullers bok från 1966 *Den avbrutna resan*.

Fru Hill gjorde senare gällande, att bildskärmen till navigationsutrustningen förde tankarna till en holografisk film. Den var helt platt; ändå gav den ett tredimensionellt intryck. Betty stod på en plats, cirka en meter från bildskärmen, vilken hon gissade kunde vara 90x60 cm. Ledaren för ufonauterna hade naturligtvis inte uppgett, att vår sol eller hans egen verkligen fanns med på kartan, men antydningarna fanns där.

Ingenting gjordes med anledning av de nya aspekter som framkom i fallet, förrän Marjorie Fish, en lärare och amatörastronom från Ohio, såg kartan som ett uppfordrande astronomiskt mysterium. I andra närkontakter av tredje graden hade UFO-varelserna uppgivit namnet eller platsen på den värld de kom ifrån, men detta var första gången en detaljerad 'stjärnvägs-karta' någonsin blivit förevisad. Ledtrådarna var få men gav följande logiska slutledningar:

. Vår egen sol utgjorde en av stjärnorna.

. Sedan främlingarna kom hit måste var sol utgöra en av de 12 stjärnor som är förbundna med en färdlinje.

. De återstående stjärnorna omringar sålunda solen. Dessvärre finns det inget sätt att få veta hur långt kartan förmodas utsträcka sig. Dess-

utom måste inte denna uppställning stjärnor svara mot vår bild av himlen från jorden sett. I själva verket kunde den representera välkända stjärnor i vårt solsystems närhet sett ur helt annat perspektiv, från en främlings hemmavärld. Om så var fallet kunde Betty Hill knappast ha förväntats peka ut solen bland en mängd obestämbara punkter.

. En stjärna var antagligen främlingens egen - men vilken? Två stjärnor med en särskilt framskjuten ställning var också de enda två som klart visade en resväg dem emellan, och alla de andra resvägarna utgick från en av dem. Det har blivit tradition att anta att dessa stjärnor förtjänar att särskilt framhållas.

. Vilken typ av stjärnor kan tänkas räknas in? Det finns en indirekt ledtråd i de mänskliga dragen hos främlingarna. De bar inga synliga, skyddande dräkter eller apparater för lufttillförsel utanför sin farkost; på samma sätt hade makarna Hill inga problem med omgivningen inuti farkosten. Detta leder till antagandet att varelserna kom från en planet där förhållandena i huvudsak är identiska med jordens. Vilken typ av stjärnsystem skulle i så fall sådana skapelser vilja leva i - eller önska besöka?

Under det att Marjorie Fish 1968 arbetade med dessa knappa ledtrådar, tillverkade hon en tredimensionell karta med de stjärnor som befinner sig inom 33 ljusår från jorden. Modellen, som var baserad på uppgifter från 1964 års 'Katalog över ljusstarka stjärnor', var konstruerad av kulor upphängda i trådar för att möjliggöra för Fish att se stjärnorna från varje möjlig observationspunkt. Denna första karta identifierade några av stjärnorna i Hills teckning.

Några månader senare gav 'Katalog över närbelägna stjärnor' av Gliese en mer exakt information över positioner och avstånd till stjärnor så långt bort som 54 ljusår. En ny tredimensionell modell utarbetad i enlighet med dessa nya informationer gjorde det möjligt att få ytterligare tre stjärnor att överensstämna. Till-

sammans med andra fakta tycktes detta visa på att makarna Hill inte gärna kunde ha förfalskat stjärnmönstret, eftersom bekräftande uppgifter inte var publicerade vid tiden för det påstådda bortförandet eller vid tidpunkterna för de hypnotiska undersökningarna.

Det skulle gå åt totalt 23 modeller med så mycket som 256 kulor samt mer än fyra år och ett besök hos Betty Hill, innan Fish kände en inre övertygelse om att hon hade funnit de rätta stjärnorna. De rätta, fristående, sollika stjärnorna inom 54 ljusår från jorden räknat. Sollik är här definierat som 'typer av spektrum' som ligger nära vår solsg2. En stjärnas spektrum avslöjar både dess temperatur och dess kemiska sammansättning. Flertalet stjärnor faller inom ett litet antal klasser av spektra: O, B, A, F, G, K och M. Dessa stjärnor har i huvudsak samma kemiska sammansättning men olika temperaturer och atmosfäriska tryck. Stjärnor, som är ljusare än de senare 'F'-stjärnorna, brinner inte länge nog för att möjliggöra utvecklingen av mänskligt liv så som vi känner till den. Deras snabba rotationshastighet leder till antagandet, att de i varje fall inte åtföljs av planeter. Stjärnor, som är mattare än tidiga 'M', är alltför svaga för att värma några andra utom de närliggande planeterna, vilka skulle bli utsatta för dödliga strålningsutbrott.

En annan kategori av stjärnor, som Fish uteslöt från sina antaganden, skulle bli avgörande vid slutet av denna överblick: binära (tvilling-) och multipelstjärnor. En planet i en bana runt ett stjärnpar kommer sannolikt att undergå en vida varierad temperaturskala. För att citera Terence Dickinson, som gick i spetsen för en fortgående diskussion i den populära tidskriften *Astronomy*: 'Om stjärnor ligger alltför nära varandra, kan de inte ha planeter i fasta banor lämpade för utvecklandet av liv under miljoner år'. Därför uteslöt Fish alla binära system från sina antaganden. Av samma orsak uteslöt

också föränderliga stjärnor.

Sålunda sjönk antalet tilltänkta 'kandidater' från tusen stjärnor till omkring femtio solstjärnor. En kvadrant från den södra himlen innehåller en klunga bestående av femton av dessa solar. En av dessa är Tau Ceti, den från jorden sett närmaste sollika stjärnan (11.8 ljusår). Med sin tredimensionella kulmodell upptäckte Fish, till sin stora överraskning, att det runt vår egen sol finns en klunga av sollika stjärnor, som ligger nästan i ett plan, vilket utgör en naturlig inbjudan till 'rymddans' med en bofast utomjordisk ras.

Fish imponerades av hur relativt nära dessa stjärnor ligger i förhållande till oss. Hills karta visar inte koncentrationen av stjärnor, vilket en bild på en större del av rymden skulle uppvisa. Dessutom verkar det osannolikt, att rymdfarare skulle ignorera en närbelägen sollik stjärna för att istället fara till en avlägsen sådan. Därför tog Fish mängder av fotografier från olika vinklar i denna del av rymden i ett försök att finna ett två-dimensionellt perspektiv, som inrymde de 12 stjärnorna med utstakad färdväg, liksom tre av de fristående stjärnorna. Solen förbands med en 'reguljär' färdlinje, inte en 'expeditionsinriktad'. De två framskjutna stjärnorna, som till synes utgjorde främlingarnas hem, visade sig vara Zeta 1 och 2 Reticul, ett stjärnpar som bara låg några ljusår från varandra. Dessa stjärnor, som förflyttar sig genom rymden i ett gängse mönster, är tillräckligt separerade för att möjliggöra ett stabilt planetärt förhållande.

De offentliga angreppen på stjärnkartan började 1974, i samband med att resultaten från Fish's arbete tillkännagavs under årets UFO-symposium samt i decembernumret av tidskriften *Astronomy*. TV bidrog också. Den 20 oktober 1975, vid avslutningen av NBCs dokumentär av makarna Hills bortförande (The UFO incident med Estelle Parsons och James Earl Jones som medverkande) anmärkte en kommentator att likhe-

ten mellan skissen och Fish's tolkning var 'fullkomlig'.

Den första salvan mot Fish's försök avlossades av ingen mindre än astronomen Carl Sagan. Som svar på 'Astronomys' berömmande ord om arbetet med stjärnkartan, försökte han och hans forskningskollega Steven Soter att visa, att likheten fanns bara om linjerna som utvisade resvägarna i Hills teckning var med bland Fish's verkliga stjärnor. Tag bort linjerna från båda och den punkt för punkt överensstämmande likheten försvinner!

Michael Peck, en astronomistuderande vid Northwestern University, svarade att likheten inte var så dålig. Genom att sätta in en horisontal X-axel och en vertikal Y-axel i ett koordinatsystem för de 15 nyckelpunkterna i de båda mönstren och genom att kompensera för skillnader i skala och orientering, gav Pecks datorbaserade jämförelse en hög korrelationskoefficient, 0.95 för X och 0.91 för Y. I jämförande syfte undergick ett tredje mönster samma prov genom att byta plats med Fish's mönster. Denna gång blev korrelationsstalet lågt, 0.1 eller lägre. På liknande sätt satte David Saunders oddsen för en slumpvis framtagen stjärnkonsellation som passade ihop lika bra som Fish's tolkning till 'en på tusen'.

Sagan och Soter svarade med att Fish hade valt ut stjärnorna ur en större grupp av sollika stjärnor för att maximera jämförelsen. Hon hade gjort på samma sätt med sitt val av observationspunkt. Slutsatsen av detta är, att om Peck slumpvis hade tagit ett femtiotal andra stjärnor och sedan valt ut de 15 stjärnor, som bäst överensstämde med Hills skiss samt sökt efter bästa observationspunkt, skulle hans korrelationskoefficient bli hög igen - vilket visar att de stjärnorna ger en lika god jämförelse som Marjorie Fish's stjärnor.

Sagan och Soter noterade också att de uppgifter som Saunders använde sig av inte var baserade på ett verkligt slumpvis gjort urval. Saunders arrangerade till sin fördel ge-

nom att favorisera de klungor av stjärnor, som ligger närmast vår sol. Detta är helt i sin ordning, men om man gör på detta sätt kan man inte göra anspråk på ett statistiskt resultat baserat på 46 stjärnor eller fler. De två astronomerna vid Cornelluniversitetet beskyllde senare Saunders för att ha undervärderat antalet variationer, som kom som ett resultat av ändrade observationspunkter i rymden.

Dessutom har kritiker av stjärnkartan, bland dem UFO-avslöjaren Robert Sheaffer, visat på stjärnor i Hills skiss som Fish inte identifierar och har därigenom velat undergräva den påstådda likheten. Betty Hill hade givit en av dessa 'försummade' stjärnor en tämligen framskjuten plats vid kartans övre mittdel.

Då Sagan diskuterade UFOs på sin 'Cosmos TV-show' den 14 dec 1980, upprepade han sitt argument, som gick ut på att om man tog bort linjerna som markerade färdvägarna, minskade överensstämmelsen i stjärnmönstret. Samtidigt gjorde han emellertid sig själv sårbar för attacker från ufologerna Ann Dryffel och Stanton Friedman genom att presentera en felaktig återgivning av själva bortförandet. Men hans argumentering mot stjärnkartan presenterades ändå inför en hel nation tittare.

Terence Dickinson motsatte sig tanken att Fish's tolkning skulle ha särskilda förtjänster utöver det vanliga stjärnmönstret. Man kan betrakta de tredimensionella grunddragen på en vanlig karta med lika resultat. Kartan använder sig av alla de sollika stjärnor i den rymd av 74000 ljusår i kubik som modellen representerar. Fish, som var mer liberal i sitt urval av sollika stjärnor än 'Astronomy', använde två stjärnor som låg utanför Astronomys rad av 46 solstjärnor inom 54 ljusår. (Gliese 86.1 och Tau 1 Eridani) En nr 16 sollik stjärna Zeta Tucanae, förmodades vara skymd av stjärnpåret Zeta Reticuli. Kritiken frågar sig, varför de sista tre sollika stjärnorna i stjärn-

rymden skulle gälla tre fristående stjärnor medan resten lämnas utan omnämnande. Fru Hill berättade för Fish, att dessa tre såg mer bemärkta ut än de andra fristående stjärnorna. Dickinson gjorde ytterligare gällande, att linjerna som markerade resvägarna, pålagda de verkliga stjärnorna i Fish's modell, resulterade i en logisk, tredimensionell resplan som inte krävde något återgående när man förflyttar sig från stjärna till stjärna.

Frånsett dessa huvudpunkter i debatten gavs kontroversen näring genom skarpsinniga synpunkter såsom: Den vedertagna teckningen av Fish framställning baserad på ett fotografi som är taget på avstånd på de upphängda kulorna, visar inte den 'urskiljning' och vinkel som föranleddes av Hills teckning. Dickinson hade personligen tittat på modellen från en nära 'fördelaktig' observationspunkt och kunde då få fram det korrekta perspektivet.

Ytterligare en amatörastronom, Charles Atterberg, betonade behovet av sollika stjärnor i en främlings navigationssystem. Genom att använda en mångfald stjärnor som till och med låg närmare vår sol, framställde Atterberg en karta, som mycket nära passade in på nästan alla stjärnorna i Hills teckning. Dickinson nedvärderade betydelsen av denna alternativa karta och pekade på den godtyckliga karaktären hos de stjärnor, som skulle inneha de två framträdande positionerna samt det tveksamma resmönster som blev resultatet.

Sheaffer anmärkte att Atterbergs mönster är orienterat vinkelrätt mot Goulds belt, en zon med ljusa stjärnor, som skulle kunna fungera som referens vid navigering. Dickinson motsatte sig och undrade varför Atterbergs karta inte framhöll en del ljusa stjärnor samtidigt som den betonade mindre ljusa?

Om vår sol befinner sig längs en handelsväg - med vilka bedriver främlingarna i så fall handel?

Betty Hill kom ihåg att stjärnorna

på främlingens karta skiftade i olika färger. Om alla stjärnorna i verkligheten liknade vår egen sol, skulle de då inte allesammans ha varit enbart gula?

Emedan Zeta Reticuli-stjärnorna båda uppvisar en sollik spektratyp, är de 'befolkningsgrad II'-stjärnor, vilka har otillräckligt med kol och tunga grundämnen. Man kan ifrågasätta huruvida sådana stjärnor kan 'producera' planeter som skulle kunna rymma mänskligt liv.

I själva verket var det Betty Hill som först försökte ge stjärnorna på sin karta riktiga namn. År 1965 såg hon en teckning i New York Times av stjärnbilden Pegasus åtföljd av en artikel om kvasar (felaktigt framställt som tänkbara främmande radiosändningar). Imponerad av detta tog fru Hill namnen på stjärnorna ur tidningen och överförde dem på sin egen skiss. Självklart var detta ett olärt försök jämfört med Fish's ansträngningar. Detta undergräver likväl inte vårt förtroende för fru Hills två år gamla minneshändelse, i synnerhet som människor med hjälp av datamaskiner gör jämförelser utifrån hennes för hand ritade mönster.

Fru Hills trovärdighet led ytterligare ett nederlag, när hon 1977 började påstå att hon hade funnit en hemlig plats på landsbygden i New Hampshire där UFOs visade sig varje natt. Fältufologer som följde henne till platsen fick se henne förklara gatlyktorna som UFOs. Fru Hill, som nyligen blivit änka, berättar öppet historier om svävande katter och om värmestrålar från UFOs som glödgat hennes bil. Skeptiska tidningsreportrar skrev påpassligt att hon 'föreläste' om UFOs för att försörja sig.

Debatten kring stjärnkartan har på detta sätt stått stilla i sju års tid. Men under tiden som den senare publikationen av Gliese-katalogen uppenbarligen gav stöd åt Fish's identifiering, visar en annan publikation av färska datum på ett helt motsatt resultat; den visar att Fish's

karta var gjord med ofullständiga astronomiska kunskaper.

Astronomen D Bonneau och hans kollegor i Frankrike rapporterade i 'Astronomy and Astrophysics Supplement Series' (42, 185--88, 1980) att de använt sig av en ny teknik - speckle interferometry - som uppdelar binära stjärnor som är alltför nära varandra för att kunna särskiljas genom tidigare optiska hjälpmedel. Med denna nya teknik kunde de fastslå, att fem stjärnor som traditionellt var katalogiserade som fristående eller ensamma, i själva verket är binära stjärnpar. En av dem var Zeta 2 Reticuli. De skrev att två andra astronomer, Da Silva och Foy, tidigare hade förutspått, i kraft av deras 'hög-åtskiljande' spektrumstudier, att Zeta 2 skulle visa sig vara en binär stjärna. Den senare förutsade också, att Zeta 1 slutligen skulle visa sig vara ett nära, binärt stjärnpar.

Inte alla 'fläck-fotografier' tagna av binära stjärnpar uppenbarar det verkliga förhållandet. T ex; de två stjärnorna kan vara så placerade i sina banor, att de för en avlägsen observatör (oss) framstår som en enda himlakropp. Endast när en stjärna fjärrnar sig tillräckligt från den andra kan det bli skönjbart, att de är delar av ett binärt system. Så snart ett fotografi har tagits som visar ett klart mönster av inblandning, anges emellertid den binära slutsatsen som säker.

Betty Hill gjorde stjärnan som motsvarade Zeta 2 Reticuli ganska stor; hon till och med ritade en ekvator runt den. Om detta är främlingarnas 'hemmasol' (likaså orienteringspunkten på kartan), varför skulle reticulianerna då oriktigt utpeka den som en ensam stjärna på sin karta? Willy Smith vid centrum för UFO-forskning menar att kartan enbart visar de två delarna av Zeta 2 och utelämnar Zeta 1 helt och hållet. Men Dickinson säger, att i så fall skulle skalan bli fel. I ljuset av dessa nya upptäckter stöder han inte längre Fish's tolkning.

Huvudproblemet är naturligtvis

Fish's egen regel, att de binära planeterna måste uteslutas. Ta bort Zeta 2 Reticuli från gruppen, och hela tolkningen faller samman. Vad händer om man försöker ta med sollika binära planeter i efterhand? Fish själv förklarade, att hon hade utelämnat andra sollika dubbelstjärnor i den delen av rymden. Att återinföra dem skulle helt förstöra mönstret. Utan dess särskilda kvaliteer (frånvaro av binära planeter, användandet av alla sollika stjärnor och så vidare) framstår Fish's tolkning inte som mer giltig än andras. Utan en övertygande tolkning finns risk för att Betty Hills stjärnkarta blir en kuriositet.

Tanken att sanningen om Hills karta skulle kunna utforskas genom en rent astronomisk handläggning återspeglar en övertro på utomjordiska hypoteser angående UFOs härkomst. Den försummar ett stort ufologiskt problem. Om vi accepterar, att makarna Hills erfarenhet var sann, måste vi ta de övriga 300 UFO-bortförandena före och efter denna lika allvarligt. En del av dessa bortföranden (liksom andra närkontakter av tredje graden) innebar direkt kommunikation angående främlingarnas identitet eller härkomst. Men i dessa fall har UFO-passagerarna inte sagt någonting om Zeta Reticuli - eller, för den delen, någonting om dessa lokala sollika stjärnor som nämns i Fish's modell - som den plats varifrån UFOs utgår. Istället får vi höra om Saturnus, Alpha Centauri och den 'tredje galaxen'. Betyder detta att vi skall sluta oss till att hundratals befolkade världar har kommit överens om att besöka oss, en och en, under de senaste 30 åren? Eller skulle vi ha återgått till den traditionella versionen av de utomjordiska hypoteserna långt innan 'stjärnkarts-korthiset' rasade. Klart är att UFO-fenomenen inte serverar lösningar på silverfat - eller ens genom denna stjärnkarta.

Översättning från engelska:
Sivert Siggelsten

Cigarr- UFO över Sao Paulo

UFO:t beskrevs av familjen de Carvalho vara ca fem meter långt och hade ovala ändar. Piloten, eller någon annan figur ombord på farkosten, lutade sig ut genom ett litet fönster och såg ut att studera dem.

Följande iakttagelse, som inträffade klockan 15,00 den 24 maj 1967 i en liten ort vid namn Parque Rio Grande i Rio Grande da Serra kommun och sex kilometer från staden Ribeirão Pires, São Paulo, publicerades i São Paulotidningen Última Hora den 30 maj 1967.

Antônio de Carvalho, 52, förvaltare av den egendom där händelsen inträffade, berättade för tidningens korrespondent att han och hans hustru Julieta Cornélio höll på att lägga ett tegeltak på ett skjul. Deras sexårige son José Antonio lekte i närheten.

Dona Julieta stod och räckte upp en tegelpanna, då hon plötsligt upptäckte ett UFO som hängde orörligt och ljudlöst i luften och avtecknade sig mot den klara himlen (det var en solig dag och det blåste mycket lite). Hon gav till ett rop och rusade ut för att se efter vad det var.

Hon och hennes man stod sedan en stund och betraktade UFOt, som de beskrev som en fem meter lång, ljusgrå cigarr med ovala ändar. Den var utrustad med fyra 'ben', och när den satte sig i rörelse såg de ett litet fönster öppnas och en figur lutade sig ut som om han observerade dem. De uppgav att piloten inte verkade vara särskilt stor. Han bar ett slags hjälm, de kunde inte urskilja anletsdrag eller färgen på hyn.

Fazendans boningshus vilar på en liten höjd vid sidan av en liten sjö och en bäck i mitten av en dal som omgärdas av kullar.

Carvalho, som ganska nyligen invandrat till Brasilien från Portugal, sade: -Jag är ingen bil-

dad man, men jag kan mycket lätt skilja ett flygplan från en helikopter eller ett luftskepp. Jag bodde i Portugal tills för 15 år sedan, och jag var bonde i närheten av Coimbra, min födelseort. Medan jag bodde i Portugal hände det i min ungdom ofta att jag såg en av de stora tyska zeppelinarna, och jag kan försäkra att vad jag såg här inte var någon känd maskin. Den var inte skivformad, den avgav inget ljud, och den hastighet med vilken den avlägsnade sig var oerhörd. Min fru såg den, och det gjorde även min lille son José Antonio, som naturligtvis trodde att det var en ballong.

Hustrun sade, att den hade givit henne hennes livs största chock, och det enda hon beklagade var att hon blev så häpen att hon inte kom sig för att springa till grannarna och visa dem på UFOt. -Men ni kan ju tänka er hur chockad jag blev vid åsynen av detta stora föremål som hängde tyst och orörlig i skyn, för att inte tala om när det sedan med oerhörd hastighet försvann ur sikte och lämnade allt som det varit innan, precis som om inget hade hänt! Höjdpunkten var, när en 'person' tittade ut mos oss genom ett fönster i UFOt. Om jag hade haft en kikare, skulle jag kunnat se hur hans ansikte såg ut. Men så var ej fallet. Detta var en syn som jag aldrig mer vill uppleva! -

Källa: Flying Saucer Review, Vol 17, nr 4
Mars/April 1971.

Översättning: Sören Andersson

UFO över Vidöstern

På pingstaftenen i år sågs vid 17-tiden ett flygande föremål över sjön Vidöstern, söder om Värnamo. Tre personer såg farkosten glida ljudlöst över kvällshimlen utan att förstå vad det kunde röra sig om. Att det inte rörde sig om konventionellt flyg av någon som helst sort är iakttagarna ense om. I det lilla samhället Aminne, söder om Värnamo, och alldeles intill sjön, bor familjen Hansson som här rapporterar om händelsen:

-Min fru och dotter satt med mig och pratade på altanen på pingstaftenen, då min dotter fick syn på ett föremål på himlen. Skämtsamt sade hon: 'Titta, där kommer ett UFO', varpå vi alla tittade till lite grand. Till en början gav vi saken ingen större uppmärksamhet. Men så tyckte jag plötsligt, att det såg underligt ut. Jag gick efter kikaren, en vanlig fältkikare 7×50. Med denna började jag observera farkosten, som sakta

Pilarna anger den riktning UFO:t enligt familjen Hansson försvann. Jan-Inge Hansson kunde i sin kikare följa föremålet ett par minuter innan det försvann ur sikte.

FÖRSVARETS FORSKNINGSANSTALT
HUVUDAVDELNING 2

Datum
Stockholm
1982-06-30

Vid korrespondens öberopa
FOA beteckning
Nr

Er referens

FOA handläggare

Försvarets forskningsanstalt har mottagit Eder rapport rörande UFO. Vi kommer att sammanställa samtliga rapporter, som inlämnat under en lång tidsperiod, varav Eder blir en. På detta sätt är det vår förhoppning att med statistiska metoder kunna ta fram uppgifter i UFO-frågan.

Vi tackar för Edert intresse.

Med vänlig hälsning

Sture Wickerts
Sture Wickerts
Laborator

Brevsvaret från FOA som Jan-Inge Hansson fick sedan han anmält observationen. FOA lovade att "sammanställa" uppgifter för en "statistisk" metod och ta fram uppgifter i UFO-frågan. Vore det inte bättre att FOA ägnade sin tid åt att arbeta mer på fältet i sina försök att sprida ljus över UFO-frågan?

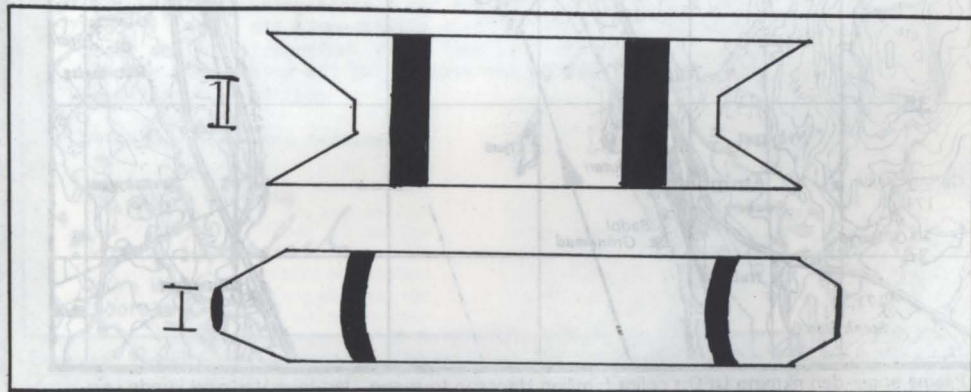
gled över himlen, och då såg jag med säkerhet att det inte var ett flygplan. Det fanns inga vingar eller fenor av något slag. Jag trodde först att det var en kryssningsrobot.

I kikaren såg jag, att den var silver- eller aluminiumfärgad med två breda svarta fält. Den lämnade ingen eldflamma eller något som helst ljud efter sig, utan gled relativt sakta över himlen med en hastighet, som kan liknas vid ett sakta flygande propellerplan.

I ett par minuter stod jag och följde den i min kikare på dess färd över sjön i nordlig riktning. Strax innan jag förlorade den ur sikte, ändrade den kurs och vek av i nordvästlig riktning (se karta). Omedelbart efter avvikelserna, skymde träd och hus min fortsatta iakttagelse. Jag kunde därför tyvärr inte se mer.

Min fru och dotter iakttog hela tiden föremålet, samtidigt som jag såg det genom min kikare. Vi vet därför att ett 'någonting' har passerat förbi över sjön, men vad var det?

Efter att ha funderat en liten stund om vart jag skulle vända mig med historien, ringde jag till sist polisen i länet och berättade om vår observation. Jag fick till svar, att inte heller de visste vart de skulle vända sig, men de lovade forska i saken så gott de kunde och att rapportera vidare.

UFO:t över Vidöstern som två var för sig skilda vittnen upplevt det. Den övre skissen som observatören i Tännö såg det — den under som familjen Hansson upplevde det.

Några dagar senare fick jag brev från Försvarets forskningsanstalt (FOA), slutar Jan-Inge Hansson.

De tackar för upplysningen och lovar att göra en sammanställning av alla fall. Med sammanställningar får man bara fram statistik, vilket måste vara fel åtgärd i en så pass viktig fråga som den som rör UFO-fenomenet.

Nej FOA! Ut på fältet och arbeta med varje enskilt fall och gör sedan bedömningar efter dessa erfarenheter. Först då kanske vi kommer en liten bit närmare sanningen. Ni har ju trots allt mer resurser och medel till förfogande än någon annan på detta område.

Ytterligare en rapport från en nära belägen plats rakt över sjön Vidöstern har inkommit. Tännö heter stället och ligger på sjöns östra sida. Därifrån rapporteras att en farkost som liknar den Hanssons såg iaktogs den 1 juni. Den sägs ha flugit med ett väsande ljud på låg höjd och uppges ha haft två mörkare fält på utsidan som i övrigt var ljusare till färgen. Den hade sakta dalat ned bakom trädtopparna i trakten av Tännö.

Föremålet liknade en trådvinda till formen.

Karlssons i Kvill

är vana UFO-observatörer!!!

Kjell Thörnlund/Carl-Axel Jonzon

Norra Kvill med omnejd tycks vara ganska flitigt besökt av okända luftfarkoster. Åtminstone säger sig familjen Karlsson ända sedan 1950-talet med jämna mellanrum ha iakttagit sådana i området. Vi återger några av de observationer makarna gjort.

En kväll, när makarna satt och drack kaffe, sade Karlsson plötsligt:

-Titta vad konstig månen är! -Det är inte månen, sade frun i huset, som mera noggrant håller reda på de olika 'himaljusen'. Föremålet som svävade över ladugårdstaket, var till formen runt och orangefärgat. Det avgav ett ganska kraftigt ljussken. Efter en stund sänkte det sig sakta ned bakom ladugården.

Fru Karlsson blev nyfiken, gick ut för att se vad det var för en konstig 'sak' som landat bakom ladugården. Men där fanns ingenting att se, varför hon återvände in för att tala om att det inte var någonting. Då fick de plötsligt båda se föremålet stiga upp bakom ladugården igen för att efter en kort stund försvinna ur deras åsyn.

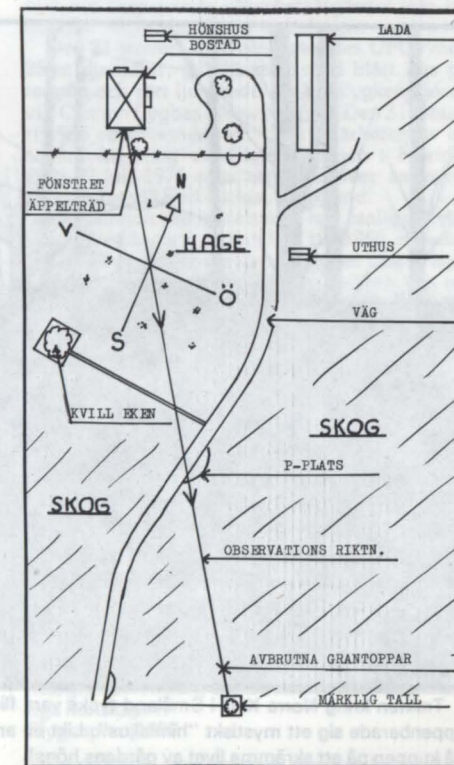
-En annan gång, berättar fru Karlsson, var jag ute och släppte ut hönsen då jag fick höra ett ovanligt ljud. Hon tittade uppåt, ty hon tyckte att ljudet kom uppiifrån. Hon fick då syn på en farkost påminnande om en 'cigarr eller möjligen en banan'.

-Ljudet är svårbeskrivbart men lät som ett vinande av något slag. Farkosten var vitfärgad och stor som två personbilar. Den gick så lågt, att den var tvungen att höja sig för att inte kollidera med höns huset. Som närmast var den endast ett par meter

ifrån mig, säger fru Karlsson som vid det ovanliga tillfället blev mycket rädd, så rädd att hon grät sedan hon kommit in i huset.

Hönsen tycktes också ha blivit skrämda. -De for omkring och förde ett herrans oväsen, tillägger fru Karlsson.

-En annan händelse tilldrog sig en vinterkväll, då jag och ett barnbarn råkade få se ett ovanligt föremål över skogen. I kikare kunde vi konstatera, att det rörde sig om ett stort föremål och att det inte var särskilt

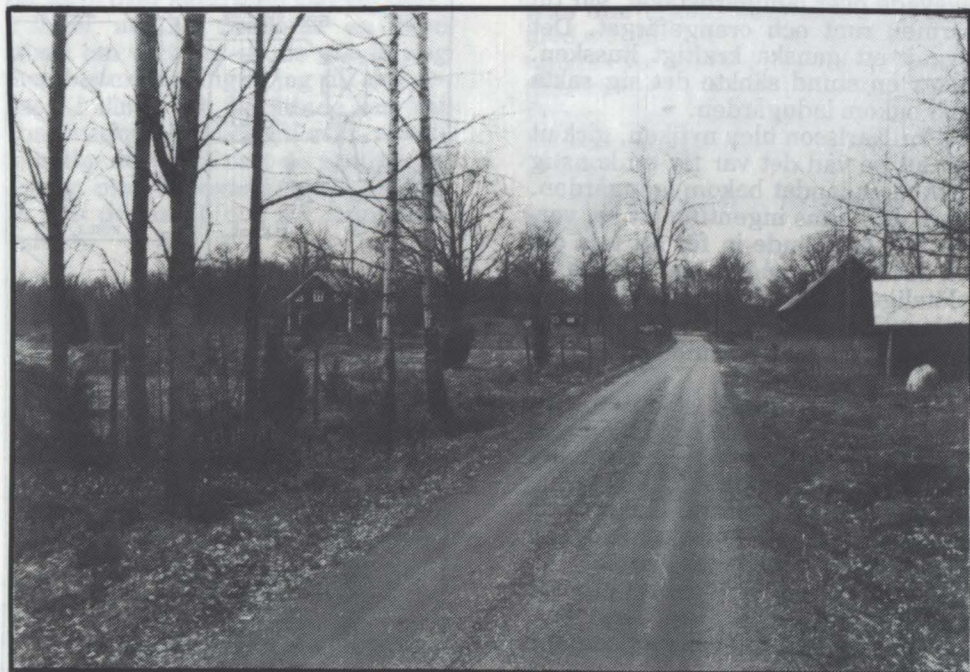
långt borta. Farkosten, eller vad det nu var, tycktes fylld med stjärnor, som virvlade omkring inuti det som vi uppfattade som farkost.

Vi stod länge och observerade skådespelet, cirka en timme. Sedan var vi så genomfrusna, att vi måste gå in i värmen för att inte helt förfrysas.

Dessa händelser är ändå inte allt familjen Karlsson varit med om. De andra händelserna kan anstå till ett senare tillfälle, tyckte fru Karlsson.

Vi sätter alltså punkt men återkommer kanske vid ett annat tillfälle med flera upplevelser från trakten av Norra Kväll.

Som sades tidigare blev fru Karlsson 'bestrålad', eller bränd om man så vill. Det är inte alldeles ovanligt att personer blir påverkade på detta sätt. Vi känner till flera fall med liknande skador efter kontakt med dessa farkoster och dess besättningar. Ur en brasiliansk tidskrift återger vi följande händelse:

Trakten kring Norra Kväll i Småland tycks vara flitigt besökt av UFO:s. Här, vid familjen Karlssons gård, uppenbarade sig ett mystiskt "himlalus". Likt en artificiell måne sänkte sig UFO:t ner över gården och höll på kuppen på att skrämman livet av gårdens höns!

I Belo Horizonte, Brasilien, observerade en person ett ljus påminnande om helljuset från en bil. Ytterligare två ljus kunde observeras från det han antog vara en farkost av något slag.

Mannen som såg det hela ringde upp sin kamrat. Båda kunde se, hur farkosten eller ljusen försvann upp i rymden. Senare skulle mannen duscha. Han upptäckte då någon form av brännmärke på armar och ansikte. Brännmärkena var av ringa art och förorsakade inga bestående men.

Hur många observationer görs runt om i världen som aldrig kommer till kännedom? Det skulle vara intressant att veta. Och hur många blir skadade av farkoster, vilkas ursprung och avsikter vi inte vet något om? Den frågan måste vi lämna öppen tills vidare.

Vad USA-regeringen vet om UFO:s

Äntligen! Nya bevis för att ovanliga flygande farkoster finns är ej längre beroende av trovärdigheten i civila rapporter utan av bevisunderlag från vetenskapsmän, militärpersonal, polismän och andra människor i ansvarig ställning. Deras vittnesmål kan man finna i ett 3000 sidor långt hemligt dokument om UFOs. Det har efterhand kommit till offentlig kännedom, mestadels genom rättegångar, stödda av en paragraf i amerikanska kongresslagen om frihet till information.

Detta överväldigande bevismaterial visar att UFOs existerar och att vissa av dem är ovanliga farkoster, som utgör ett hot mot nationens säkerhet och därtill har prestanda långt över vår nuvarande tekniska utveckling. Dessutom föreligger bevis för att amerikanska regeringen hela tiden har misslett allmänheten angående UFOs sanna natur.

Nationell säkerhet och UFOs.

-- Det är vår åsikt att rådande situation har möjliga verkningar på vår nationella säkerhet -- CIA 1952.

I slutet av 1952 avfattades ett meddelande under tecknat av Walter B Smith, chef för CIA, och som skickades till chefssekreteraren i Nationella säkerhetsrådet. Meddelandet handlade om oidentifierade flygande föremål och dokumentet visar, att CIA hade reviderat sin åsikt angående UFOs.

Efter omvärderingen ansåg CIA-chefen att 'denna situation som följd får indragningar i vår nationella säkerhet, vilken går långt över intresset för en enskild institution'.

Jag rekommenderar därför, att denna byrå och andra inom försvarsdepartementet tillrättas att formulera och utföra ett program av underhålls- och forskningsaktiviteter som är nödvändiga för att omedelbart lösa problemet med att säkert bestämma identiteten hos dessa oidentifierade föremål.

Ett utkast av direktiv som föreslogs av Nationella säkerhetsrådet var fäst vid detta memorandum. Olyckligtvis, verkar det som om anvisningarna försvann under hanteringen. Och nu, 29 år senare, är den rådande situationen i motsats till officiella påståenden, allvarlig för USA:s nationella säkerhet.

UFOs som ett hot.

Regeringens ståndpunkt: 'Intet UFO, som inrapporterats, undersökts och utvärderats av flygvapnet, har någonsin visat sig utgöra ett hot mot vår nationella säkerhet -- Flygvapnet 1980.

Bevisen för motsatsen kommer från försvarsdepartementet, amerikanska flygvapnet och

CIA, vars dokument avslöjar, att trovärdig militär personal under okt - dec 1975 vid upprepade tillfällen iakttog ovanliga luftfarkoster i närheten av kärnvapenlager, aktiva flygzoner och vid inrättningar för kontroll av kärnvapenrobotar vid Loringflygbasen, Maine, Wurtsmith flygbas, Michigan, Malstrom flygbas, Montana, Minot flygbas, Nord-Dakota, och vid kanadensiska flygvapeninstallationer i Ontario i Kanada. Många av observationerna bekräftades av radar. Vid flygbasen i Loring visade inkräktaren påtagligt intresse för vapenlagren.

Incidenterna tilldrog sig CIAs, stabsschefernas och försvarssekreterarens uppmärksamhet. Fastän flygvapnet informerade allmänheten och pressen om att individuella observationer utgjorde enbart isolerade företeelser, avslöjar ett flygvapendokument att säkerhetsalternativ nr 3 fullbordades och att säkerhetsåtgärder samordnades med femton flygvapenbaser från Guam till New Foundland. Detta hände den 10 november 1975. Ett annat dokument avslöjar, att flygvapnet utförde en undersökning angående incidenterna utan att finna någon förklaring. Det verkar som om flygvapnets säkerhetsåtgärder inte innefattar något skydd mot invasionen.

Den 21 januari 1976 observerades UFOs med 25 m diameter, gulfärgade med blått ljus på toppen och rött ljus nedtill, nära flygkorridoren vid Cannon flygbas i New Mexico. Den 31 januari 1976 observerades ett UFO i närheten av en radaranläggning vid Elginflygbasen i Florida. Den 30 juli 1976 sågs ett UFO över ammunitionslagret vid Fort Richie, Maryland.

De nämnda redogörelserna har otaliga historiska föregångare. Från 1948 till 1950 siktades UFOs, av personer vars trovärdighet icke ifrågasatts, i närheten av högkänsliga militär- och regeringsanläggningar, inberäknat kärnvapenkonstruktioner, test- och lagringsområden. Säkerhetspersonal kände sig mycket oroad över dessa händelser.

Ett CIA-dokument avslöjar att det 1952 inrapporterades observationer av oförklarliga föremål på hög höjd och med höga hastigheter i närheten av större amerikanska försvarsinstallationer. De ansågs utöva ett hot mot den nationella säkerheten. Bevisen för att amerikanska regeringen systematiskt vilselett allmänheten om det verkliga hotet är klara och övertygande.

UFO: Avancerad teknologi.

Regeringens ståndpunkt: 'Det finns inga bevis, överlämnade till eller upptäckta av flygvapnet, för att iakttagelser av flygande föremål betecknade som oidentifierade, representerar teknologisk utveckling bortom nutidens vetenskapliga kunskaper.' Flygvapnet 1980.

De officiella dokumenten avslöjar hundratals

observationsrapporter, många bekräftade av radar, som beskriver ovanliga föremål med avancerade prestanda vad gäller manöverbarhet, hastighet, storlek och form. Ett dokument från Byrån för försvarsunderrättelser avslöjar, att amerikanskbyggda, iranska jetplan den 19 september 1978 mötte flera UFOs som uppvisade en teknologi överlägsen våra dagars.

Under det nattliga mötet förlorade ett av Phantomplanen alla sina instrument- och kommunikationsfunktioner, då det närmade sig en av farkosterna. Då ett annat plan försökte öppna eld mot UFOt fungerade inte avfyrningsmekanismen. Händelsen får anses oantastlig, därför att den bevitnades av många trovärdiga vittnen, bekräftades genom radar och genom likartade em-effekter av tre separata jetplan samt genom fysiologiska effekter på några av piloterna.

UFOt uppvisade dessutom en extraordinär förmåga att manövrera. Ett meddelande till utrikesdepartementet från amerikanska ambassaden i Alger berättar om säregna maskiner iakttagna av trovärdiga människor i närheten av algeriska militärinstallationer. Några av observationerna radarbekräftades. Ännu ett meddelande till utrikesdepartementet kom från ambassaden i Kuwait i november 1978 rörande observationer över oljefälten i norra delen av landet. Allt tyder på en mycket högt utvecklad teknologi. Varför ignoreras detta av amerikanska regeringen?

En fråga om att överleva.

'Överlevnadsattityden måste betänkas vid handhavandet av UFOproblemet'.
Nationella säkerhetsbyrån 1968.

Bevisen pekar på att vissa, ovanliga flygande föremål är i stånd att provocera, avsiktligt eller oavsiktligt, en internationell incident, med allvarliga återverkningar. En tekniker vid flygvapnets säkerhetstjänst avlyssnade i mars 1967 radiokommunikationen mellan piloten på ett kubanskt MIG-21 plan och hans befäl angående ett möte med ett UFO. Teknikern har sedan dess hållit fast vid att när piloten försökte skjuta på föremålet blev planet förstört och piloten förolyckades. Vidare påstår teknikern, att alla rapporter, band, loggböcker och anteckningar om händelsen överlämnades till Nationella säkerhetsbyrån på deras begäran.

Några månader senare avfattades, inte helt överraskande, en rapport av Nationella säkerhetsbyrån med titeln 'UFO-hypoteser och överlevnadsfrågan.'

Frisläppt i oktober 1979, under lagen om frihet till information, fastslår rapporten att det långsamma, vetenskapliga arbetssättet alltför ofta fått företräde vid behandlingen av UFO-frågan. Byrån sammanfattar att 'vilka hypoteser som än gäller om UFOs har de alla allvarliga överlevnadsaspekter.'

Nationella säkerhetsbyrån jämför UFOproblemet med en skallerorm på skogsstigen och säger: 'Man måste handla som om det gällde ett verkligt och omedelbart hot mot din överlevnad. Därför behövs undersökning som en intensiv nödgärd för att klarlägga hotet och bestämma dess verkliga natur. Man behöver också

utveckla tillräckliga försvarsåtgärder under en minimal tidsrymd. Denna attityd efterlyses när man handskas med UFO-problemet.'

Regeringen och UFOs.

'Ytterligare undersökning av UFOs omotiverad. Flygvapnet 1980.

Kanske mest generande är det faktum att det efter 32 år finns ett litet men signifikativt procenttal av UFO-observationerna som inte går att förklara. Medan regeringen har varit angelägen om den psykologiska faran med UFO-fenomenen, har den inte varit villig att beakta åsikten att somliga UFOs utgör ett verkligt fysiskt hot. Rädd för att åstadkomma överdriven oro, har regeringen medvetet valt att nonsensförklara UFO rapporter och misslett allmänheten genom att dölja fenomenets sanna verkningar.

Okonventionella luftfarkoster, som har obegränsat och oinskränkt tillträde till våra mest känsliga kärnvapeninstallationer och som kan göra amerikanskbyggda stridsflygplan helt funktionsodugliga, eller som godtyckligt manipulerar mycket avancerade hydrauliska utrustningar, motiverar verkligen ytterligare vetenskaplig undersökning. Som Nationella säkerhetsbyrån påpekar kan det bli en fråga om att överleva.

Fastän regeringen erkänner att de har studerat UFOrapporter har tydligen inget regeringsorgan lagrat dessa officiella sammanställningar, som visar att vissa UFOs utgör ett hot mot den nationella säkerheten. Finns det något tvivel om att det är just dessa rapporter som förtjänar vidare studium? Det nu nedlagda Blue Book-projektet hade aldrig möjlighet att notera den extraordinära rapporten om de iranska planens möte med UFOs. Flygvapnets undersökning kritiserades redan 1952 av CIA. De klagade på att flygvapnets undersökningar och förklaringar var otillräckliga för att bestämma fenomenets sanna natur.

I juni 1978 sammanfattade en UFOgrupp i Frankrike, GEPAN, stödd av franska regeringen, att 'på det hela taget verkar det som ett materiellt fenomen ligger bakom UFOproblemet, en flygande maskin vars framdrivningsmekanism är helt okänd för oss.'

Om UFOfenomenen verkligen inte går att förstå rent tekniskt är det desto viktigare att sträva efter ökad kunskap om dem. Även om USA kanske ignorerar betydelsen av fenomenet är det emellertid inte säkert att världens övriga länder gör det. Det finns andra motiv för att följa upp UFOgatan, förutom hotet mot säkerheten. Som en rapport från Nationella säkerhetsbyrån uttryckte det 1968: 'Det är möjligt att UFOfrågan gör att människan påbörjar studier, som kan hjälpa henne att konstruera ett samhälle som bidrar till att utveckla en komplett människa, frisk till kropp och själ, och inte minst i stånd att inse och anpassa sig till förändringar i miljö och omgivning'.

Genom att isolera oss från UFOproblemet kan vi riskera att missa vad som kan bli det största äventyret i mänsklighetens historia.

Källa: Frontiers of Science, Vol 3, nr 4 1981

Översättning: B-O Lidén

1978 - ett livligt

UFO-år i Italien!

Axplock ur den italienska UFO-vågen 1978

1978 var ett livligt UFO-år i Italien. Flera anmärkningsvärda händelser kunde noteras, bland dem de här återgivna, vilka nog får anses tillhöra de mest säregna.

61-årige pensionären Angelo dAmbros befann sig vid 12-tiden på dagen den 24 november 1978 i skogen nära Gallio (Vicenza) för att samla ved. Han medförde en kniv och var sysselsatt med att samla pin-nar, då han plötsligt fick syn på två dvärgar på mellan 1 och 1.20 m längd.

dAmbros beskrev dem som magra skalliga och med långa fingrar. De hade stora ögon och grönaktig hud. De var barfota. Munnen var stor och uppvisade två vassa tänder. Dvärgarna var iförda hel, mörkfärgad dräkt och liksom 'hängde' i luften ett par decimeter ovan marken.

Pensionären frågade vilka de var men fick bara ett mumlande till svar. En av dem gjorde ett tecken till dAmbros att han ville ha kniven, som han höll i handen. Dvärgen rörde vid den, och dAmbros kände då en kraftig elektrisk stöt i armen. Sedan försökte den andra varelse ta ifrån honom kniven men pensionären lyckades försvara sig med hjälp av en stör.

De dvärgliknande varelserna drog sig tillbaka med små hopp eller skutt följda av dAmbros. Han blev var-

se en oval farkost med kupol upptill och såg, hur dvärgarna begav sig i väg i den. Farkostens undersida var blå, överdelen röd och mittpartiet vitt. Det flygande föremålet vilade på två meterhöga stag. På ängen, där det stått, återfanns V-formiga spår som var 15 cm långa. På 3-4 kvadratmeters yta var gräset böjt. (Undersökare: Antonio Chiumiento i 'Il Giornale di Vicenza', 1/12-78).

UFO hejdade bil

Vid 13-tiden den 29 november 1978 hejdades en bil av ett UFO vid San Sabina (Brindisi). Två bröder, Pino och Camillo Tanoli, kom åkande i sin bil, då de såg ett ljus komma farande mot dem. Under omkring fem minuter kretsade ljuset runt fordonet. De blev rädda och stannade bilen samt steg ut på vägen. Under någon minut kunde de iaktta det föremål som störde dem: en ellipsformad flygande farkost i gråaktig metall och försedd med kupolliknande överbyggnad. Färgen ändrade sig oupphörligt från gult till rosa. Efter några minuter begav sig UFOt hastigt i väg i riktning mot havet. ('La Gazzetta del Mezzogiorno', 3 dec. 1978).

Upp ur havet...

Några sjömil utanför Capo Mele (Imperia) såg den 1 december 1978 de två fiskarna Nicola Olivieri och Calogero Portora tre avlånga, klart lysande föremål stiga direkt upp ur havet. Fem minuter därpå sågs ytterligare tre liknande föremål lämna havsytan. Besättningen på flera fiskebåtar i närheten hade gjort iakttagelser av samma slag. ('Il SecoloXIX', 3 dec. 1978).

Nattvakt överfölls av monster

I Torriglia nära Genua blev natten till den 7 december 1978 nattvakten Fortunato Zanfretta nedslagen av en skräckinjagande, monstuös gestalt. Zanfretta befann sig i tjänst. Kl. var 23.45 den 6 december och han kom i sin bil för att inspektera en villa inom sitt bevakningsområde. När han närmade sig huset såg han framför det fyra vita ljus, som rörde sig horisontellt av och an.

Zanfretta stannade bilen och klev ur. Han upptäckte då, att radion som dittills fungerat normalt liksom övriga elektriska anordningar i bilen plötsligt upphörde att verka. Strålkastare och övriga billjus slocknade.

Förvånad gick han med en ficklampa i handen upp mot huset, framför vilket de egendomliga ljusen fortfarande rörde sig. Han lade märke till, att såväl porten som dörren till själva huset stod öppna - egendomligt, eftersom villan vid denna tidpunkt var obebodd.

Då han misstänkte att inbrottsjuvar huserade i villan, smög han sig runt för att överraska tjuvarna. Han hade emellertid inte hunnit långt, förrän han blev slagen till marken av en människoliknande, monsterliknande varelse, som han beräknade till tre meters längd.

Zanfretta hann lägga märke till varelsens utseende: den tycktes uppbyggd av horisontellt liggande

slangar eller rör, lagda på varandra (ungefär som på den bekanta Michelinubben), och huvudet var ofantligt stort. Nattvakten beräknade det till 60 cm. Två stora, triangulära ögon lyste gula emot honom. Varelse hade ytterligare ett 'rysligt' öga omgivet av oregelbundna fåror. I stället för hår fanns på huvudet ett slags långa, sylvassa taggar.

Varelse försvann efter överfallet, och Zanfretta skyndade iväg till sin bil. Han var djupt uppskakad efter händelsen och ville bort från platsen. Från förarsätet hörde han ett genomträngande, visslande läte och kände samtidigt en intensiv hetta. När han vände sig om, såg han ett stort, vitt lysande föremål ovanför villan. Det var triangelformat och liknade en 'kraftigt tillplattad, kinesisk hatt.'

Bilens elsystem fungerade åter. Via sin radiosändare rapporterade han till några kollegor om det inträffade.

Strax efter midnatt svimmade Zanfretta i bilen. Femtio minuter senare vaknade han, då hans kamrater kom till platsen. Han befann sig då på en stor äng nära hundra meter från det fordon, i vilket han förlorat medvetandet. Det konstaterades, att hans kläder var varma. Men Zanfretta själv kunde inte minnas något av vad som tilldragit sig under de femtio minuter han varit 'borta'.

Då han småningom återvände till villan såg han att dörrarna åter var stängda. På ängen intill fanns ett stort, hästskoliknande avtryck på 2,5 x 6 m. Det var omkring 3 cm djupt. På ett närliggande fält sågs ytterligare ett sådant märke. I husets köksträdgård observerades en nyss uppkastad jordhög nära det ställe, där han blivit överfallen av varelsen. Där registrerades också svag radioaktivitet.

Zanfretta förhördes under hypnos och uppgav därvid, att han befunnit sig ombord på en flygande farkost där han utsatts för diverse test. Bland annat skulle han ha försetts med hjälm och oupphörligt bländats

med intensivt ljus. Han sade sig ha lidit svårt av 'outhärdlig hetta'. ('Notiziario UFO', mars och april 1979 samt artiklar i italiensk dagspress).

Enleverades och skadades

Inte alltid är möten med UFOs av det angenäma slaget. Två ungdomar som den 9 december 1978 vid 23.30-tiden befann sig på Musinéberget i Milanero nära Turin fick under sin vandring syn på ett vitt ljus bland träden. Den ene pojken gick emot ljusskenet för att närmare undersöka vad det kunde röra sig om. Ljuset var så intensivt, att han måste hålla händerna för ögonen.

Plötsligt försvann han inför kamratens förskräckta blickar. Ljuset sköts hastigt upp i skyn och pojken, som gått emot det, var därmed också spårlost borta.

Andra ungdomar samlades på platsen för det mystiska försvinnandet och började gemensamt leta efter kamraten. Efter en stund påträffades han ganska långt från det ställe där ljusskenet visat sig. Han låg medvetlös på marken, var kraftigt nedkyld och företedde mycket snabb hjärtverksamhet.

Han försökte väcka honom till liv med snabba slag och örfilar. Småningom kom han till medvetande.

Men han var stel och kunde inte tala lampljus. På ena benet hade han ett stort sår. För sina kamrater berättade han, att han i närheten av ljuset iakttagit 'besynnerliga varelser med stora huvuden'. Han hade försökt ta sig därifrån men inte kommit undan. Han hade haft en känsla av att någon eller något rört vid honom och att han sedan lyfts upp från marken.

De tre eller fyra varelsernas huvuden liknade meloner, medan ljuset hade formen av ett päron. Dessutom mindes han underliga ljus och ljud.

Enligt utredaren av fallet förelig-

ger en del dunkla punkter i berättelsen.

('Notiziario UFO', maj och dec. 1979)

Ufonauter hejdade lastbil

Lastbilschauffören Angello Cappuzzello, 48 år, befann sig utanför Licodia, Eubea nära Catania på Sicilien, då han hastigt måste bromsa in sitt fordon framför ett bländande vitt ljus, som stod mitt på vägen. Händelsen inträffade den 15 december 1978. Femton meter från bilen såg Cappuzzello två sällsamma varelser komma emot sig.

Cappuzzello stirrade förskräckt på de två 'ufonauterna', som iförda heltäckande, mörkfärgade dräkter, närmade sig honom. På huvudet bar de hjälmar, som vid örnen buktade utåt. Han beräknade varelsernas längd till två meter.

Fem meter från bilen började hjälmarna avge ljusstrålar, som lyste upp förarhytten på ett mycket intensivt sätt. Varelserna gick mot Cappuzzello, som hörde dem tala lågmält på ett främmande tungomål. Lastbilschauffören som trodde att de möjligen ville ha någon upplysning om vägen sade: 'Vägen till Ragusa, Catania'...Längre hann han inte, förrän de vände och avlägsnade sig mot ljuset, som några sekunder senare lyfte från vägbanan. Cappuzzello stack ut huvudet genom det öppna bilfönstret och kände därvid lukt av svavel. Radion fungerade åter.

('Il Diario' 29 dec. 1978, 'La Sicilia', 7 jan. 1979).

Lumieres dans la nuit, nr. 211-212, 213-214, jan - april 1982.

Översättning: Olle Öhman

Den okände enstöringen

Av Niels Nielsen

I den lilla byn Jönvik, som består av en handfull gårdar, och som ligger strax utanför Hedemora, bodde på 40-talet en märklig man vid namn Bodin. Han var vid denna tid ca 50 år, och betraktades som något av en enstöring av byborna. Han hade arbetat som gruvarbetare i trakten av Garpenberg och till slut som diversearbetare på gårdarna i Jönvik.

Man visste inte mycket om honom - hans födelseort, bakgrund och släkt. Gissningsvis kom han från Mellansverige, och hade en avlägsen släkting vid namn Mältan, som arbetade i Garpenbergsgruvorna, och som var jämnårig med Bodin.

Om Bodin vet man, att han fick en dotter med en kvinna i Garpenberg. Dottern var gravt utvecklingsstörd och dog i unga år. Modern dog strax efter dottern. Hon sörjde sig till döds, sådes det.

Om Mältan vet man ännu mindre. Det lilla man vet är, att han fick sitt namn av gården, där han dagligen hämtade mjölk och att han ägde ett skamfilat hus i utkanten av Jönvik, som han bodde i till sin död. En död som skulle få oanade konsekvenser för Bodin, som hyrde en statarstuga på Jönviks största gårds ägor.

Trots att Bodin betraktades som en enstöring, umgicks han då och då med sina grannar, och spottade inte i glaset när flaskan kom på bordet. Han söp stundtals så, att han med nöd och näppe kunde ta sig hem för egen maskin. Ibland hände det, att han i fyllan och villan vinglade till på sin cykel, och blev liggande tills han nyktrat till, och kunde fortsätta sin avbrutna färd hem.

På sin lediga tid tog Bodin gärna och ofta en promenad runt i byn. Artig som han var, hälsade han alltid på dem han mötte. Förvånade bybor kunde ibland se honom stå mitt i vägen med mössan i hand. När man frågade varför, svarade han: -Jag ser ett begravningsfölje.

-Jaha, vem är det som skall begravas, frågade man. -Det är den yngste nästgård, svarade Bodin.

Originell som han var, skrattade man åt hans profetia och fortsatte sin färd.

Kort tid därefter dog den yngste nästgård. Det dröjde inte förrän man åter kunde se Bodin stå mitt i vägen med mössan i hand, då hans plågoande till arbetsgivare och hyresvärd med följande mötte honom på väg till gudstjänst. -Jaha, sa storbonden, -vem skall begravas den här gången? -Det säger jag inte, svarade Bodin med en frånvarande blick på följet i hästskridan.

Bonden, som var känd för att få sin vilja fram, frotsatte att bearbeta Bodin. Dels med löften, och dels med hotelser. När det inte gav önskat resultat, hänade han honom i cyniska ordalag för hans vägran att berätta. När han retat Bodin tillräckligt länge, blev denne ursinnig. -Du har tjatat så förbannat, och därför får du finna dig i

att det är du som skall gå ur tiden. När skratten tystnat, frågade bonden Bodin lite hånfullt när hans frånfälle skulle äga rum.

-Om 14 dagar och exakt fem i halv tre, svarade Bodin.

Storbonden var en reslig karl i sina bästa år, och känd för sin järnhälsa. Därför skrattade man gott åt Bodins förutsägelse, när bonden 14 dagar senare satt i familjens sköte och drack sitt eftermiddagskaffe. Han tittade lite förstrött på köksklockan, som visade 20 minuter över två. -Om fem minuter skall jag dö, skrattade han, och föll medvetnslös ihop över köksbordet. Fem minuter senare var han död. -Hjärtattack, sade läkaren som blev tillkallad.

Efter denna händelse blev Bodin ännu mer isolerad. Ingen vågade sig i närheten av honom, när han åter stod mitt i vägen med mössan i hand, och nickade mot ett nytt begravningsfölje, som åter skulle föra en Jönviksbo till sista vilan. Rädslan för Bodin var i det närmaste total och därför blev han totalt socialt isolerad. Han började vansköta sin redan dåliga hushållning, och söp mer än vad han hade råd med.

Vid denna tid var Mältan sjuklig och ännu fattigare än tidigare. Han hade knappt råd att äta. Tiggde trots sin sjukdom ihop till mat för dagen. Han levde på hoppet att socknen skulle köpa hans hus, så att han kunde komma på ålderdomshem, och få äta sig mätt till sin död.

Dog Mältan så skulle huset gå i arv till Bodin, som var enda kände släktingen. Bodin, som kände till Mältans planerade husförsäljning såg sin chans.

Han bjöd hem den sjuklige och hungrige släktingen till sig, gav honom pengar till mat och bad honom gå och handla. Mältan gick den långa, välkända vägen till affären, som han hade gott så många gånger tidigare. Förbi nedlagda gruvor med vattenfyllda gruvhål, som han kände till som sin egen byxficka.

Mältan kom aldrig tillbaka. Trots att man gick man ur huse för att söka efter honom förblev han borta. Hans mössa hittades flytande på vattenytan till ett vattenfyllt gruvhål, som Bodin först av alla sågs dragga i. Han kunde inte förklara varför han först av alla draggade i just detta gruvhål, som var en känd fälla kvällstid.

Den allmänna uppfattningen var att Mältan hade halkat och fallit ned i hålet på väg till affären. Och eftersom han var känd som en allmänt virrig person, godtog polismyndigheten i Hedemora bybornas förklaring till Mältans död.

Här kunde det vara gott och väl för Bodin, som fick arva det illa medfarna huset. Ack nej. Huset tog socknen som betalning för sina tjänster i sökandet efter Mältan, och kring undersökningen av hans död.

Denna typ av försvinnanden tog de lokala po-

lismyndigheterna runt om i landet ganska lätt på. Andra världskriget rasade, och man hade andra viktigare saker att utreda och hålla reda på. (Artikelförfattarens anm.).

Vintern kom och Bodin fick problem med den vedeldade spisen i stugan. Hur han än bar sig åt rykte det in. Han huttrade och frös, och till sist åt han kall risgrynsgröt. Hans hälsa blev sämre och sämre.

En kall snöig dag kom en tioårig pojke på besök. Han var son till en familj vars familjefader hade umgåtts med Bodin.

Fadern hade en flaska och kom att tänka på sin forne superbroder. Han skickade sin son den fem km långa vägen hem till Bodin för att höra om han ville ha sig en jäkel.

Bodin kunde inte ta sig någonstans för han var sängliggande i hög feber. Sonen ilade hem, och berättade att Bodin var illa där och behövde hjälp.

Tillsammans med en väninna begav sig pojken mor iväg till Bodin. Med sig hade man mat, mjölk, varm dryck, torra kläder och febernedsättande medicin.

Man öppnade fönster och dörr för att vädra ut den tunga rök som välldes ut från spisen. Man rakade spisen och gjorde upp ny eld i den. Bodin skakade på huvudet och sa: -Det är ingen idé. Det ryker in och ni får aldrig maten varm på den spisen.

Bodin trodde knappt sina ögon när spisplattorna blev rödglödiga av värmen, som sakta spred sig i den kalla stugan. -Det är inget fel på spisen och inte ryker det in heller, som du sade det skulle göra, sade kvinnan.

Bodin åt sin första varma måltid på månader och när man lämnade honom lovade man återkomma för att se om han kryade på sig.

Kvinnorna hade knappt lämnat stugan förrän Bodin med ett vrål kastade sig ur sängen, slog upp dörren på vid gavel och hostade med spissens vållande rök bakom sig.

-Jag sa ju att det inte går att elda i den, ropade han till kvinnorna som hade kommit ut på vägen.

-Vi kan ta hit en sotare, sade den ena.

-Spelar ingen roll, sa Bodin. -Så snart han har gått sin väg sätter sig Mältan på skorsten och det ryker in ändå. Så har det varit var gång jag eldat i den.

-Men när vi eldade, rök det inte in, påpekade kvinnorna.

-Det är sant, sa Bodin. -Men ni har inget otalt med Mältan. Därför satte han sig på skorsten när ni hade gått och jag blir aldrig kvitt honom.

-Prat, sa kvinnorna, -Vi sänder efter sotaren.

Sotaren kom. Han gjorde sitt jobb, eldade i spisen och allt var frid och fröjd tills han kom utanför dörren. Då började röken välla ut genom dörr och fönsterspringor.

-Det är Mältan, sa Bodin till den förvånade sotaren, som inte kunde förstå vad han hade gjort för fel.

-Vem är Mältan? frågade sotaren.

-Dom säger i byn, att jag har haft ihjäl honom, svarade Bodin. -Och nu vill han hämnas med att röka ut mig. Han sätter sig på skorsten. Det är därför du inte fattar varför det ryker in trots att du gjort ett bra jobb, sa han till den mäktiga förvånade och skeptiske sotaren.

Mältan fortsatte att sätta sig på skorstenen, trots alla upptänkliga knep att elda i spisen. Till slut var Bodin tvungen att flytta från stugan. Han flyttade tvärs över vägen till sin äldre vän. Där bodde han till sin pensionsålder och flyttade så småningom till Garpenbergs ålderdomshem.

Där tycktes han ha fått frid på ålderns höst. Han deltog i övriga pensionärers aktiviteter och var på gott humör. En eftermiddag bad han föreståndaren, att hon skulle servera eftermiddagskaffet en timme tidigare. På frågan, varför? svarade Bodin: -Jag skall ut och resa och därför vill jag dricka det tidigare tillsammans med de andra.

Man visste att Bodin inte hade någonstans att åka och att han aldrig fick besök. Därför tog man det för en åldrings sätt att dra till sig uppmärksamheten. Men man drack ändå kaffet tidigare än vanligt.

Strax före klockan tre och mitt i kaffepausen reste sig Bodin och sade: -Jag skall snart ut på en längre resa, därför lämnar jag er nu och hoppas ni inte tycker att jag är oartig. Därpå gick han till sitt rum och läste om sig.

När han inte kom till kvällsmaten blev personalen orolig. Man knackade på hans dörr - intet svar. En lässmed tillkallades och när man fick upp dörren låg Bodin död i sin säng.

Enligt den rättsmedicinska undersökningen skulle Bodin ha avlidit av ålderdomssvaghet. Tiden för dödsfallet angavs till omkring klockan tre.

Den okände tog sanningen med sig i graven. Må han vila i frid! En frid han aldrig fick i livet.

OM
Du känner för
UFO-Information

Stöd oss med ett extra bidrag
Postgirot är det vanliga
84325 - 0

Din inre förmåga är långt större än du tror!

Av Carl-Axel Jonzon

I alla tider har människan haft behov av att tränga in i det okända. Olika intressen och ekonomisk vinning har lett till dagens framsteg. Nya upptäckter inom kort sagt alla områden har gjorts i det okända av nyfikenhet och envishet. I några fall har man så att säga snubblat över någon nyhet, vilket man i så fall vill tillskriva den berömda 'slumpen'. Människans törst efter att förstå och bemästra de situationer hon kan hamna i är mycket stor sånär som på det parnormala planet, där det tyvärr är så, att man i många fall hellre blundar än försöker förstå. Att så är fallet kan till stor del tillskrivas det faktum att vi enbart uppfostrats att tro på vad vi kan ta på, alltså en materiell teknik.

Glädjande nog tycks en omvärdering vara på gång. I såväl öst som väst tycks man ha fått upp ögonen för vad vi i dagligt tal talar om, nämligen den okulta sidan av verkligheten. Men som så många gånger tidigare är det ur militär synpunkt man är intresserad. Att man nu också tänker använda psykisk kraft för att skada andra människor är tragiskt. Man kan naturligtvis se detta från flera håll, och ett skulle då vara, att den militära sidan lyckas utveckla nya tekniker som sedan kan användas civilt och till nytta för mänskligheten. Så har ju alltid skett.

Det okulta området är ganska utforskat och utgör en guldgruva på gott och ont. Vi får innerligt hoppas, att det blir till människans bästa som nya framsteg görs. Privat kan man göra många olika experiment på detta område. Det kostar heller inte några pengar att tala om. Det som kostar är uthållighet och det har vi gratis. Det är nu så vist inrättat, att om man inte ägnar sig helhjärtat åt det man föresatt sig att göra fungerar det inte; i varje fall inte så, att man kan ha någon större nytta av det hela.

Alltså: envishet och tålmod är två egenskaper som utgör grundvalen för en annan och bättre syn på oss själva och vår roll i universum!

Vi skall också ha orsakslagen i minnet. Det är viktigt! Vi bör också vara på vakt mot små framsteg. Det är nämligen lätt att bli berusad av framgångar, och det är direkt skadligt i sådana fall som dessa och slutar inte så sällan med att den nådda framgången hejdas eller helt går om intet. Få människor kommer någonstans med psykisk träning av den art jag talar om, därför att man till en början inte har något synbart mål.

Det finns inga påtagliga bevis. Man står där helt naken och har bara ett påstående att hålla sig till, nämligen att så kan man göra och då händer det eller det. Vanligen tycker man, att detta är för osäkert och orealistiskt. Därför börjar man inte träna, och om någon gör det, så ger han upp långt innan resultatet börjar visa sig. På sätt och vis är det bra att så sker, för då kommer endast de verkligt intresserade och inte minst de mest lämpade att nå resultat, men de är av nämnda skäl få, tyvärr. Jag skulle gissa, att endast några få procent av mänskligheten når några påtagliga, psykiska själsliga prestationer till följd av hård träning, då ju detta kräver ganska mycket av individen.

Vad vi mest känner till inom området är hypnos, och den har vi tydligen inte heller förstått att använda. Det finns många områden, där den skulle kunna vara till mycket stor hjälp, inte minst inom sjukvården. Out-of-body experiment är en annan sida, som inte används särskilt mycket, men där nu militära intressen tycks se en möjlighet. Telepati är numera också intressant ur militär synpunkt, trots att vetenskapen förnekar både telepati och out-of-body experiment, hur nu detta går ihop.

Jag har nu berört vad man kan göra inom det psykiska området, men tänker du, tala om något konkret! Säg hur vi skall gå till väga! Ja, det är exakt vad jag tänker göra. Till att börja med skall jag lära ut, hur man kan förverkliga en viss önskan. Den kan t ex vara: hur blir jag av med min stamning? Det kan röra sig om vilken önskan som helst, men kom ihåg att inte önska något som skadar en annan människa. Det återverkar ofelbart på er själv. Sådan är lagen om orsak och verkan.

Vi övergår till själva träningsprogrammet för att uppnå det du önskar. I det här fallet var det att bli fri från stamning.

Har du en färg som du tycker bäst om? T ex grönt. Ta då ett grönt papper och klipp ut en femuddig stjärna, ungefär 10 cm stor. Papperet bör vara sk glanspapper.

Sätt upp stjärnan i bekväm höjd, några meter framför dig. Du bör då sitta i en fåtölj eller ligga på sängen. Men här kommer något viktigt! Du måste ha det bekvämt; inga störande ljud eller något annat som irriterar, t ex en obekväm stol,

säng eller något annat som avleder uppmärksamheten.

När du provat ut detta, intar du den ställning du utvalt och fäster blicken på stjärnan, samtidigt som du i det här fallet intalar dig att stamningen skall upphöra tack vare stjärnans strålkraft. Föreställ dig att stjärnan omstrålar dig helt och hållet och att du på grund av detta blir fri från din stamning. Gör detta under tio minuter varje dag i tre veckor, helst på morgonen när du är som piggast. Öka sedan till femton minuter under lika lång tid, till tjugio minuter under lika lång tid.

Försök sedan ta bort stjärnan. I stället skall du nu försöka se stjärnan för din inre blick. Börja om från början; alltså i tio minuter skall du klart för ditt inre seende kunna iakttä stjärnan. Om du inte kan det, skall du börja om med stjärnan i tio minuter igen o s v ända tills du kan se den för ditt inre seende.

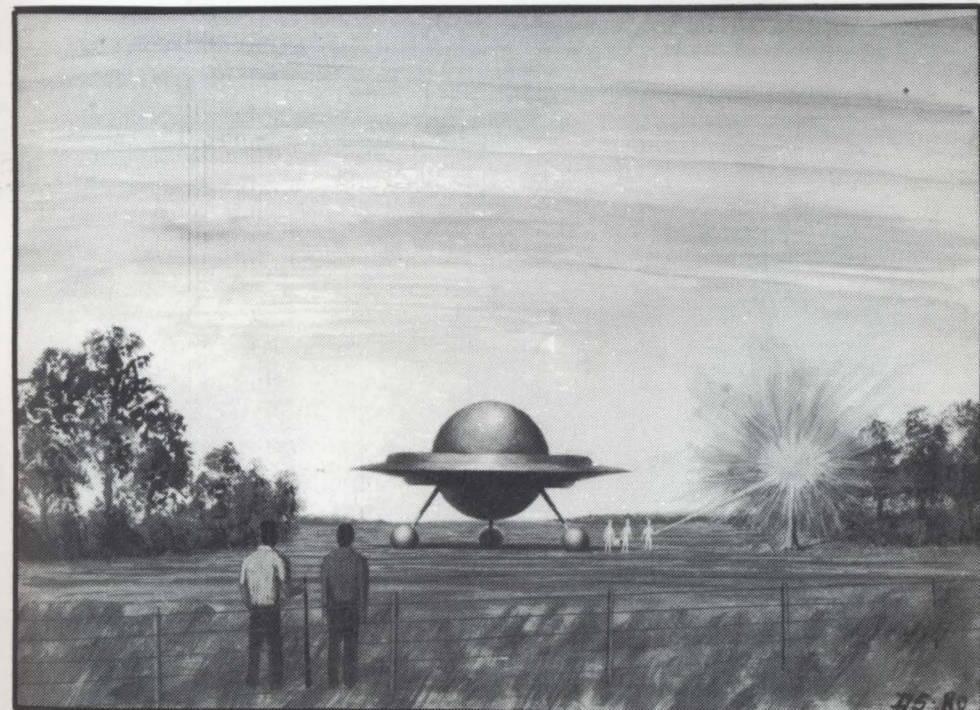
Samtidigt som du ser stjärnan omstråla hela din person skall du intala dig själv, att stjärnan botar dig från (i det här fallet stamning). När du behärskar konsten att se och känna hur stjärnan omstrålar dig med sin kraft börjar du nå resultat. Så snart du sedan talar och känner att du börjar stamma skall du i ditt inre mana fram bilden av stjärnan, och du skall då märka att stamningen försvinner. OBS var inte rädd för att misslyckas! Lita på stjärnan! Om det inte skulle fungera första gången, träna då med den tänkta stjärnan under ett antal månader igen. Du lyckas till slut, ingen tvekan om det. Tycker du sedan att detta var en god hjälp, och om du skulle vilja utveckla någon annan egenskap, ta en ny stjärna men, och det är viktigt, i en annan färg. Börja sedan om från början som du tidigare gjort och du skall uppnå ett lika bra resultat igen.

Lycka till!

UFO-landning i Brasilien

I september 1957 var en brasiliansk godsägare tillsammans med en arbetare och sin förvaltare i färd med att reparera ett stängsel. Plötsligt kastade sig arbetaren på marken och blev ligg-

ande. Då de två andra ilade honom till hjälp, pekade han förskrämt på ett runt föremål som hade formen av en snurra med en kupol på över- och undersidan. Alla tre betraktade föremålet i

Då de passerade ett jacarandaträd riktade den av männen, som bar på detektor, ett rörligande föremål mot detta, varvid en eldstråle sköt ut och fullständigt förbrände trädet.

ca 20 minuter. (Senare konstaterades att deras klockor hade stannat). Tingesten vilade på ett trefotställ ca två meter över marken utan ljus, ljud eller livstecken, tills en springa öppnade sig i den översta delen, och tre gestalter, som var ca 1,70 m långa och hade normal hudfärg kom ut. De gled över kupolen, som om de hade rullskridskor på sig. De bar glänsande tätslutande dräkter. Då de nådde marken rörde de sig på normalt vis, kontrollerade först maskinen och därefter omgivningen. En av besättningsmedlemmarna bar på en slags detektor med ett radarantennliknande utseende.

Därefter betraktade de en idisslande ko, och det såg ut som om den varelse, som bar på apparaten gjorde de andra uppmärksamma på vissa enkelheter. Efter detta öppnade de en lucka eller dörr på maskinens undersida, tog fram en apparat, som hade de ungefärliga måtten 30x40 cm, och gick i riktning mot floden, som befann sig ca 800 meter därifrån. Godsägaren sände nu arbetaren till staden med besked om att hämta en fotograf, då han önskade föreviga situationen. Mannen gick hem till sig och hämtade familjen och begav sig in till staden, men vågade ej återvända till platsen. Under tiden blev godsägaren och hans förvaltare emellertid något modigare och gick fram till maskinen. Nyfikna gick de runt om den i hopp om att finna en öppning så att de kunde se vad som fanns inne i maskinen. I stället för öppningar såg de små hyttgluggar, som var överdragna med ett nät av maskor, som var lika fina som maskorna i en kafesil. Godsägaren tog sitt gevär och stötte kolven mot undersidan av maskinen. Klangen ljud som om maskinen var ihålig. Med sin kniv försökte han lossa ett slags nit på maskinens utsida. Han konstaterade att denna nit, som var silver- och guldfärgad, varken var av järn eller någon annan metall utan bestod av ett plastiskt material såsom akrylharts.

Farkosten var byggd i tre steg, d v s mittstycket bildade en diskusformad skiva och ovan på denna fanns en mindre skiva och på undersi-

dan en ännu mindre skiva. Den understa delen, som välvde inåt, hade i mitten en rund konvex lucka som var avtagen och lagd åt sidan. Farkosten stod på tre ben, som vart och ett ändade i ett massivt metallklot på ca 120 - 150 cm i diameter. Kloten var nedsänkt ca 40 cm i den nyplöjda jorden. De förkromade kloten skyddades av en sorts kåpa, över vilken styrstängarna till landningsinrättningen befann sig. Farkosten blänkte silvergylle. På den öppna undersidan fanns en genomskinlig skiva, i vars radiala inre del fanns mer än 20 uppborrade hål. I mitten av varje hål fanns en metallkula.

Då de tre främlingarna vände tillbaka såg godsägaren och hans förvaltare, att lådan som förut bars av endast en man nu transporterades av två män. Härav slöt sig godsägaren till att de främmande hade samlat prover på ett eller annat i omgivningen. Då de passerade ett jacarandaträd riktade den av männen, som bar på detektorn, ett rörliknande föremål mot detta, varvid en eldstråle sköt ut och fullständigt förbrände trädet. På 50 meters avstånd såg de främmande varselerna fullständigt människoliknande ut med anatomiskt riktiga proportioner.

Händelsen har publicerats i en stor brasiliansk tidning av en polis, och godsägaren har bekräftat polismannens framställning av det inträffade. Godsägaren tillade att han under ett halvt år efter händelsen hade känt en viss matthet i benen, vilket tvingade honom att en längre tid använda käpp.

Berättelsen är ett koncentrat av en artikel som stått i Campinas-tidningen *Diario do Povo*.

Senare framkom att ufonauterna tydligen hade plockat med sig en kniv, några marmeladburkar och andra konserverburkar samt ett gammalt tyskt maskingevär från det hus, som tillhörde den arbetare, som hade flytt in till staden med sin familj och inte vågat återvända.

Källa: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien.

Översättning: Sören Andersson

Sveriges äldsta facktidsskrift för UFU-frågor

Skicka in din beställning NU

för 1983

Postgiro 8 43 25-0